

Martina Boučková

ŠÍLENÁ BABIČKA

Martina Boučková

ŠÍLENÁ BABIČKA

ÚVOD

Takže dnes má přijet a já v hlavě nemám vůbec jasno, jestli se mám radovat. Je to přece jenom moje máma a o děti by mohlo být postaráno, zatímco já budu moct v létě chodit do práce.

Jenže ona prostě není typická babička. Svě mládí strávila v době, kdy hippie zažívalo největší boom, a ačkoliv ho prožila za železnou oponou, stejně se horlivě snažila, aby v ní to květinové dítě zůstalo. A to napořád.

Celé své dětství a dospívání jsem tím trpěla. Moje mamka chodila v batikovaných tričkách i na mé třídní schůzky a v podobném úboru jsem ji vyzvedávala na policejní stanici poté, co ji zatkli za napadení orgánu. Faktem je, že se vydala s bandou puberťáků demonstrovat proti nějakým jatkám kdesi v Horní Dolní. Tato přírodní děcka s dredy a rasta copánky byla připravena na pokojné setkání, které současně streamovala na sociální síť, aby bylo hned jasné, kdo je hodný a kdo zlý. Někteří si nasadili věnečky z pampelišek, jiní průbojnější se dobrovolně připoutali těžkými řetězy k ohradám. Jenže moje mamka je vehementně burcovala k větší aktivitě a hrubému vzdoru vůči *nadvládě síly*. „Na hrubý pytel hrubá záplata. A kdož jsi bez viny, hoď kame-nem!“ křičela a pak mrskla po policejním voze jedním příhodným kusem žuly.

Asi tuto ustálenou frázi dobře nepochopila, protože těch jejích hříchů bych jen já osobně mohla napočítat nespočet. To by se nesměla podívat na kámen ani přes černá skla z dálky. Natož aby jej brala do ruky a házela s dalším pokřikem: „Policejní brutalita! Policejní stát!“ A to sotva přijeli.

Se svou mizernou muškou nezpůsobila sice žádnou hmotnou škodu, nicméně policisty vyprovokovala k tomu, že ji obratem zatkli. A soud jí následně napařil veřejně prospěšné práce. Zase.

Když jsem se jí tehdy ptala, proč taková milovnice dobře prorostlé krkovičky nebo chleba se sádlem a cibulí demonstruje u jatek, prohodila s ledovým klidem: „Někdo se těch nezkušených dětí musí zastat.“

Na druhou stranu já opravdu potřebuju někoho, kdo mi pohlídá děti. Můj ex o naše společné děti zrovna moc nestojí, protože si s Vilmou pořídil další, nicméně budiž mu alespoň přičteno k dobru, že alimony platí včas. Dokonce je i sem tam přeplácí, aby měl odpustek za to, že se na ně prachsprostě vykašlal.

Nezlobím se. Nesvědčí mi ho vídat, neboť se ve mně v tu chvíli zburcuje matčiny geny a já mám leda tak chuť po něm začít taky něco házet. Mušku mám rovněž po matce: nejenže se netrefím, ale ze vzteku akorát ničím naše talíře a hrníčky a další nevinný porcelán.

Měla bych být tedy ráda, že mamka přijede. Že na to nebudu sama. Kéž bych z toho neměla zároveň i tak trochu kopřivku.

ASPOŇ ŽE DORAZILA...

Mamku jsme očekávali na nedělní oběd. Dorazila však až v osm večer. Ale s tím jsem teoreticky taky počítala. Fakticky pro mne bylo zásadní, že to ještě pořád stihla v domluvený den.

Ovšem i když jsem po těch letech připravená na ledasco, stejně to se mnou u dveří málem seklo. Dobře, batikované tričko s anarchistickým áčkem na prsou, s tím jsem smířená. Ale...

„Odkdy nosíš piercing?“ zeptala jsem se a ukázala na její levé obočí propíchnuté drobným kroužkem.

„Hezký, vid? A tos ještě neviděla moje tetování,“ odpověděla s nadšením.

„Ty máš...“

Než jsem stihla dopovědět otázku, pokračovala: „Mám, na zadku, počkej.“ A ještě mezi dveřmi si začala stahovat kalhoty. Chytla jsem ji za pravou paži, bojující s pasovým límcem, a zatahla ji do bytu.

„Nemusíš to ukazovat všem sousedům,“ pokárala jsem ji.

„A proč ne? Copak jsi nějaká puťka? Změnila ses,“ zlobila se.

„Já jsem se změnila?“

Změřila si mě vyčítavým pohledem, jako by na mně viděla miliony chyb, které nevznikly vinou její živelné výchovy. Přitom já jsem byla slušně oblečená do nekřiklavého trika a domácích jednobarevných kalhot s rovnými nohavicemi, to znamená žádné zvonáče, žádné plišnáče ani díry na kolenou, zatímco máma zvládla mít na sobě docela absurdní kousek, který v sobě snoubil všechny tři dávné módní neřesti. Vlasy jsem měla vzorně sčesané do culíku a na nohách chlupaté papuče, které nejspíš nejvíc

dráždily její pohled. Ale u nás to od dlažby opravdu dost táhne. A vůbec!

„Copak je ti sto?“ ukázala na ty bačkory.

„Dlažba je...“

„Já vím... Kvůli ní se platí kauce, ale nenosí papuče.“

Chtěla jsem ještě něco dodat, ale právě přiběhly děti. Janče bude za pár dnů deset, Vojtovi je sedm. Oba se hned vrhli babičce kolem krku a dojemně se vítali.

„Babi, ty zvláště voníš,“ řekla Janča.

„To je...“ začala a já jí skočila do řeči: „Mami! Doufám, že...!“

„Prosím tě,“ zakoulela očima. „To je vůně vonných tyčinek. Nějakou si pak taky zapálíme.“ A v dětských očích se rozhořely plamínky: bude oheň! Přijela babi, shoří barák. Super.

„Už jsem se lekla, že je to...“ Naklonila jsem se, aby mě děti neslyšely, ale ona rovnou odvětila: „Tu mám hlouběji v batohu. Můžeme si dát pak večer spolu.“

„Tak to ani náhodou!“

„A proč ne? Vždyť je to zdravé. Je to úžasné na klouby a taky to pomáhá při rakovině.“

„Mami, ty snad ale nemáš... rakovinu, že ne?“

„Ale kdeže. Nemám. Kde já bych to chytla!“

„Mami, rakovina ale není pohlavní nemoc.“ Ačkoliv vím, že to není zase tak přesné, hlavně jsem to potřebovala utnout ještě v zárodku.

„No tak to se už vůbec nemusím bát,“ usklíbla se. Jestli já jsem si spíš neměla zaplatit chůvu. Vtom mé hluboké myšlenky přerušil zvonek u dveří. K nám obvykle nikdo nechodí, pokud se předem neobjedná. Je zkrátka jiná doba a na první pohled prosté stisknutí zvonku, aniž by majitel bytu byl dopředu informován, kdo je

za dveřmi, se nyní považuje za menší faux pas. A také to člověka zbytečně stresuje. Hned začnu v hlavě rozebírat, jestli jsem vhodně oblečená, nalíčená...

„Zas přemýšlíš o blbostech?“ houkla na mě mamka.

„Co?“

„Někdo zvoní a tobě se akorát honí hlavou, jestli máš na sobě podprdu, že jo. Tahle doba je fakt šílená,“ odemlela, jako by mi četla myšlenky. A otevřela místo mě.

„To jste hodná,“ švitořila mezi dveřmi, když si přebírala vodítko, na jehož konci stál středně velký pes.

„Mami, co to je?“

„Tohle? To je přece Venca!“ vykřikla radostně. Ale protože jsem se stále tvářila nechápavě, pokračovala: „Děláš, jako bych ti o Vencovi nikdy nevyprávěla.“

Aha, takže Venca byl pes. Ne žádný blízký známý, soused, někdo, kdo se jí nastěhoval do bytu, zatímco se jí i v jejím pokročilém věku nepřestala zapalovat lýtka. Ten výborný společník, co pečlivě vyslechne všechno, co říká, neskáče jí do řeči a všude s ní cestuje, tak ano, to bylo tohle flekaté cosi, co teď poskakovalo po dlažbě a svými dráčky vydávalo zvláštní nepříjemný zvuk.

„Jé, babi, ten je strakatý jako kravička,“ usoudila Jana. Její bezprostřednost mne vždy dojímal, ale obávám se, že ji zdědila po mé matce. Někde jsem četla, že se mnoho jasných znaků dědí ob generaci. A Jana byla skutečně celá moje matka: ten nos, ty tváře, ten skřípavý smích! Ta bezprostřednost, která je v dětství roztomilá a v dospělosti na zabití. Ach bože! Moje dcera je celá moje matka! Já se zblázním. Jak jsem je obě viděla sklánět se nad tou psí obludou, kterou jsem si neobjednala a evidentně nemám šanci se

jí zbavit, došlo mi nevyhnutelné. Moje dcera bude mít těžký život. Ale nejspíš jen v mých očích, protože ona si ho bude pravděpodobně navzdory mým vráskám báječně užívat.

„To je bígl, Jane,“ řekla mamka.

„Babi, proč mi říkáš Džejn?“ zeptala se Jana.

„Tak to je anglicky Jana, nelíbí se ti to?“

„Líbí. Můžeš mi říkat Džejn.“

„Tenhle krásný chlapík má za sebou krušné dětství. Takže tu teď bude na čas bydlet s námi.“

„Mami, ale v tomhle bytě nikdy žádný pes nebyl...“ Snažila jsem se na to jít oklikou, aby jí došel můj záměr a pomohla mi. Já tu přece mám být ta autorita.

„Výborně! Tak to tu aspoň nejsou žádné cizí pachy a Venca tu nebude ve stresu. Holka, ten si toho už zažil v takové míře! To ti jednou budu vyprávět. Ale připrav si spoustu kapesníků. Dost si popláčeme. Zapálím vonné tyčinky. Otevřeme lahvinku...“

„Mami!“

„Mátového likéru. Sama jsem ho dělala. Prosím tě, je to zdravější než cokoliv, co si koupíš v obchodě. Tohle je čistá příroda.“ Z obav, čím dalším to ještě okořenila, jsem se nepouštěla do žádné diskuse. Nechtěla jsem si ani představovat, jaké dobroty nejspíš ještě skrývá ve svém špinavém batohu.

„Máte tu ale milé lidi,“ prohodila mamka.

Vážně? Podivila jsem se v duchu. Osobně bych řekla, že většina z nich je na zabití nebo ignorování. Záleží na okolnostech. Zdravíme se kyselými pohledy a snažíme se vzájemně vyhnout, pokud je někdo právě na chodbě. Dveře od bytu otvírám, až když odjede výtah. Nejsem na ty drbný zvědavá. Zajímá je leda, kde se co šustne, a vůbec nectí soukromí.

„Ta slečna z vašeho patra, Karolínka... Sama se mi ochotně nabídla, že Vencu vyvenčí. Potkala jsem ji před domem. Moc hodné děvče. Vyprávěla mi, že prý máš novou známost.“

Vždyť to říkám. Člověk tu nemá žádné soukromí.

„Nechceš mi o něm něco povědět?“

„Snad později.“

„Si říkám, proč mi voláš, abych ti pohlídala děti. Možná se tu vyvíjí něco zajímavého...“

„Nic zajímavého. Mami, jsme teprve na začátku. Chodíme spolu možná tak tři čtyři měsíce. Nechci nic uspěchat. Jsou tu děti.“

„Vždyť v pořádku. Jen si užívej, dokud to jde. Jednou to třeba už nepůjde.“

Nadzvedla jsem obočí s údivem, jestli se jako pokoušela dodat něco hlubokomyslného.

„No, na mě se nekoukej. Já ještě pořád můžu. Já ano.“

Nechtěla jsem ani pomyslet, co žena v jejím věku vykládá chlapům a kam to všechno může zajít, protože o rodičích se v tomto směru prostě vůbec neuvažuje. To nejde.

Než jsem uložila děti do postele, ještě jsem se naklonila k Janě: „Zítra budete s babičkou sami. Prosím tě, Janinko, měj u sebe pořád mobil. Kdyby cokoliv, volej, ano? A dohlídni mi na babičku!“

„Já na babičku?“ divila se.

„Ano, ona bude hlídat vás a ty zase ji, abyste byli všichni v pořádku.“ A já snad nebudu litovat svého rozhodnutí.

Všechny instrukce jsem nechala na lednici, uvnitř pak byla navařená jídla na tři dny, aby si mohli vybírat a abych měla čisté svědomí. Nedávala jsem moc naději tomu, že všechno bude do puntíku splněno. Ale kdyby alespoň polovina!

Jen jsem doufala, že se dětem nic nestane. Navzdory tomu, jak je moje mamka šílená, pořád je to dospělá svéprávní osoba – a přece by neudělala něco, co by dětem mohlo způsobit nějaký úraz nebo duševní újmu.

Ráno jsem pak chtěla v tichosti vyrazit do práce dřív, než se všichni probudí, ale stejně mě dávno předběhla. Seděla na balkoně na rohožce, nohy v tureckém sedu, ale tak nějak naruby, protože jí chodidla koukala nad stehny. Dlaně měla sepnuté před sebou s prsty pod bradou a tvář namířenou k slunci. Ještěže máme okna na východ. Vedle ní ležel Venca. Jak mě zaznamenal, jen otevřel jedno oko, nadvzedl obočí, ale jinak se ani nehnul. Nejspíš také meditoval. Nebo měl nařízeno mámu nerušit, což jsem záhy narušila já. Nebo to byl prostě jen obyčejný líný pes.

„Ty už jsi vzhůru?“ zeptala jsem se. Žádná odpověď.

Uvařila jsem si kafe. Na stole už stál hrnek, ve kterém na dně cosi plavalo. Přičichla jsem. Fuj. Snad nějaké bylinky, ale spíš to připomínalo pach zkažených ryb. Jednou jsem si takhle koupila čistící čaj, prý z Himálaje, a smrděl obdobně. Nedala jsem to.

Zalila jsem hrnek s kafem, příjemná vůně se rozlévala prostorem a já jsem zapředla rozhovor sama se sebou, jestli bych se neměla dát na modlení, aby mamka vypadla z balkonu. Tím myslím, aby se vrátila do svého bytu, ne přepadla přes zábradlí, jak by možná některé škodoliby mohlo napadnout. Dostávala jsem totiž příšernou chuť na cigaretu. Holt ranní rituály: kafe, cígo...

„A psa jsi vyvenčila?“ zkoušela jsem to. Ještě chvíli bylo ticho, než mamka konečně rozvázala své prapodivně pružné tělo, postavila se, uklonila slunci a vstoupila do obýváku.

„Ty už jsi tady?“ zeptala se, jako by o mně celou dobu nevěděla.

„Vždyť jsem na tebe mluvila.“

„Má drahá, jak medituju, nejsem ve svém těle. Má duše pluje vesmírem a spojuje se tak s dalšími živými i mrtvými. A to bys nevěřila, koho jsem při tom potkala a s kým jsem si povídala.“

„Tak to je super,“ řekla jsem ironicky, abych přerušila eventuální sběr informací ze záhrobí. Člověk se snaží, ale ne s každým je v přátelství a slyšet výčitky ještě odtamtud... Ne, děkuji, nechci.

„To teda je,“ odpověděla s lehkou štiplavostí.

Řekla jsem si, že to budu ignorovat, popadla kafe, cigarety a sedla si na plastovou židličku. Slunce mi žhnulo do obličeje, normálně bych zavrčela něco ve smyslu, proč jsem si nevzala brýle, proč tu nemám stínítko, proč právě teď, když si chci vykouřit své ranní cigárko, ale věděla jsem, že bych tím akorát připravila živnou půdu pro mamku, která ačkoliv nikdy nechodila pro sprosté slovo daleko, tak teď jsem si nemohla být jistá, zdali po té meditaci nezmutovala v jakousi osvícenou ženu, jež mi s nalepeným úsměvem a klidem ve tváři vmete do té mé, že člověk se nemá rozčilovat pro hlouposti.

Tak jsem to nechala být a odvracela tvář od krásného dne do temné hladiny svého šálku.

„Co budete dnes dělat?“ zeptala jsem se.

„Vezmu děcka vlakem. Do Stéblové. Pamatuješ, jezdili jsme tam, když jsi byla malá.“

Jo, tenkrát to bylo super. To s námi nějakou dobu bydlél Bohouš se synem Matějem. Matěj byl příšerně neohrabaný tele s nadváhou, a to v době, kdy ostatní děti byly na dnešní poměry spíš podvyživené. Ale nemohl za to. Měl jakousi hormonální poruchu a ve skutečnosti si z toho nic nedělal. Když si ho někdo dobíral pro jeho nadměrné rozměry, tak mu tou svou obří pěstí jednu střelil

do tváře, druhou do jeho vyhublého břicha a bylo po posměších. Matěj byl tehdy můj nejlepší kamarád. Ale sotva skončily letní prázdniny před nástupem na střední, mamka se s Bohoušem rozešla, a tím se slehla zem i po Matějovi.

Takže jsem s lehce nalomeným, ale jinak klidným svědomím vyrazila do práce, protože fakticky mě přesvědčily staré vzpomínky a věřila jsem, že si to moje děti užijí v podobném duchu jako tehdy já. Ale když jsem se vrátila, nikdo doma nebyl.

Opakovaně jsem mamce volala. Nebrala to. Zkoušela jsem i Janču a litovala, že jsem Vojtovi žádný mobil nepořídila. Nechápu, proč si teda ty *zatracené* mobily braly s sebou, když mě prostě po celou dobu ignorovaly. Už jsem chtěla volat policii nebo nasednout do auta a začít pátrat na vlastní pěst, když to konečně po mnoha zmeškaných hovorech zvedla. Janča. Ale já už byla tak rozhicovaná, že jsem nebyla schopna láskyplné komunikace.

„Kde jste?!“ vyštěkla jsem. „Jste v pořádku?“

„Jsme u tety, mami.“

„U jaké tety?“ Naprosto bezpečně vím, že tím směrem žádné příbuzné nemáme. „Dáš mi babičku?“

Jak se dostala k mobilu moje matka, hned mě utnula: „Co jančíš? Vždyť je teprve půl páté.“

„Půl šesté, mami!“

„Tak jsem si neseřídila hodinky. Ale nic se přece neděje. Jsme v přírodě.“

Ano, chápu. Nebo bych alespoň měla chápat. Je to lepší, než kdyby děti byly přikurtované u internetu. Já vím, ale jsem matka jednadvacátého století. Potřebuji mít informace, kde se mé děti nacházejí! Vyžadují mít s nimi kontakt, abych se přesvědčila, že jsou v pořádku.

„Hele, a měla bych takový návrh,“ pokračovala mamka. Panebože, snad nemá na mysli společné rodinné tetování! „Zůstali bychom tady do zítřka. Je tu hezky, pro děti to nejlepší. A ty by sis mohla s tím svým Petrem udělat nějaký pěkný večer, co říkáš?“

„Pavlem.“

„Vždyť já vím,“ zasmála se. „Takže domluveno?“

„Počkej, mami. To takhle nejde. Copak s sebou něco mají? Náhradní spodní prádlo. Pyžamo. Zubní pastu, kartáčky...“

„Nic z toho nepotřebují.“

„Jak nepotřebují?“ trochu jsem se rozčílila.

„No, nepotřebují. Jen si vzpomeň na sebe, jak jsi jezdila na prázdniny ke své babičce. Když jsem tě vyzvedávala, zubní pasta byla ještě v originálním balení a kartáček suchý a taky v původní krabičce. To zvládnem, neboj.“

„Ale to byla jiná doba!“ vybuchla jsem.

„A v čem jiná? Doba je taková, jakou si ji uděláš.“

Zajímavé je, že člověk může být plný vzdoru, s něčím rezolutně nesouhlasit a vehementně bojovat za svůj vlastní názor, jako by to bylo právo na holý život, ale s mou matkou to je vždycky předem jasná prohra. Ano, takhle jsem si to nepředstavovala. Na druhou stranu – je (snad) svéprávná, dospělá ženská (asi na tom něco bude, když to opakuji), která vychovala jednu dceru, a tak by snad mohla zvládnout jeden nepředpokládaný výlet „kdo ví kde“ se dvěma vnoučaty. A biglem Vencou.

Nakonec, když jsem zavolala Pavlovi, že mám volný večer, skutečně to ocenil. Připravila jsem něco domácí krmě: těstovinový salát se třemi druhy sýrů a spoustou zeleniny, lahodný nejen pro oči, ale také pro trávicí trakt. Dala chladit tramínka a těšila se na romantický zbytek dne končící vášnivým bezpečným sexem,

protože dál se rozmnožovat jsem rozhodně neměla v úmyslu. Takové byly moje zodpovědné plány poté, co jsem si asi tak desetkrát pro sebe zopakovala: „Nic se neděje, je to moje matka. Nic se neděje, i když je to moje matka.“

Kdyby mi bylo deset, tak bych nejspíš svým dětem ten výlet záviděla. Ale ve svém dospělém věku (není podstatné, kolik mi doopravdy je) se mi při představách, jak ten den probíhal, lehce ježí mateřská přecitlivělá kůže. Možná i sama sobě připadám jako protivná ženská, taková ta jedubaba s drdolem a obrovskými tlustými brýlemi, která jen stojí opodál, sleduje důkazní materiál v podobě filmu a zaznamenává všechny prohřešky důkladné výchovy. Hygiena? Nepodstatné. Respektování autorit? *Respektujeme jen ty přirozené, drahoušku, jako bys to nevěděla*, projela mi hlavou mámina slova. Není pak divu, že jsem ze školy nosila tolik poznámek, až mi nestačily stránky v žákovské knížce, než mi došlo, že pokud nebudu dávat svůj názor příliš najevo, učitelky mi dají pokoj. Inu, daly. Ale mamka mi na to řekla: „Nejsem si jistá, jestli to s tvým charakterem nejde z kopce.“

TAKŽE SI TO ZREKAPITULUJME...

Mamka obvykle nic neplánovala dál než na pár hodin dopředu. *Člověk by měl žít přítomností*, říkala často. Divím se, že jsem vůbec vystudovala, jelikož i samotná příprava jsou vlastně plány. Ale na to mamka tvrdila, že jsem přirozeně inteligentní (pochopitelně po ní), tudíž se mohu jakémukoliv cíli postavit čelem, a pokud do něho vložím svou maximální vnitřní energii, které mám prý požehnaně (opět narážka na genetiku), vždy to dopadne k mému nejlepšímu prospěchu. To znamená, že i když fakticky podle obecných měřítek neuspěju, podle těch přirozených byl jakýkoliv výsledek tím nejlepším a vždy o něčem vypovídal. Například o tom, že bych se měla ubírat jiným směrem. „Vesmír ti napovídá, že tohle není pro tebe, protože už má připraveného něco lepšího.“ A také: „Minulost je tu pro ponaučení a budoucnost ještě neexistuje. Proto musíš žít přítomností. Vše ostatní už není, nebo teprve bude.“

Pravdou je, že když jsem byla dítě, všechno, co mamka dělala, ta moudra, která říkala, mi vlastně strašně sedla a vyhovovala. Díky nim jsem se ze svých nezdarů vždy dost rychle oklepala.

Možná právě proto to byl ten nejhlavnější důvod, že když jsem to ráno odcházela, tak nějak jsem cítila, že vše bude v pohodě. Vždyť bylo dohodnuto, že pojedou jen do Stěblové. Budou se cachtat v písáku, a až se vrátím z práce, budou už zase vzorně sedět na gauči u televize, plavky budou viset na šňůře na balkoně a pod nimi nejspíš moje mamka v tureckém sedu naruby.

Odcházela jsem tedy naprosto v klidu. A jak za mnou zaklaply dveře, mamka dopila zbytek smrduté tekutiny (určitě to bylo

strašně zdravě). Venca zatím vytahoval děti z postele a svým mokrým jazykem jim omyl spící obličej. Takový krásný budiček jim já nemohu nikdy dopřát, protože v žádném případě nejsem roztočilý slintající pes, jenž se srandovně batolí po dlažbě, ale pouze nejlepší matka na světě, což při mém ranním buzení nedokážou ocenit. Ale je jasné, že kdybych je budila olíznutím přes jejich krásné měkké dětské tvářičky, no, už ta představa nikomu nepříjde tak skvělá. K tomu by určitě Vojta ještě pištěl něco ve smyslu: „Fuj, to je hnus!“ A hnal by se s takovým pokřiveným útrpným výrazem hned umýt. Taky výhra. Aspoň by vstal.

Při představě, že psi olíznu všechno, myjí se i *tam* a strkají čumák i *tam* a všichni víme, co to jedno i druhé *tam* pokaždé znamenalo, tak vážně nechápu, že jsou pejskaři tak naměkko, když je ta samá uslintaná růžová lopata přetáhne přes obličej. Jako pečlivá matka vždy s příručním vysavačem pro každý drobek a s dezinfekcí ve spreji na kuchyňské lince, v koupelně, na záchodě, v dětském pokoji a ložnici se znovu ježím a stěžím ovládám, zatímco se mi v hlavě promítá drastický film naprosto nechutných bakterií, které vítězoslavně tančí na mém morálním pohřbu.

Takže potomci vstali z postele, babi jim připravila míchaná vejíčka, protože snídaně musí být výživná a bohatá na bílkoviny. Obě moje děti to běžně odmítají jíst, protože vejíčka lezou slepicím ze zadku a v takto připraveném stavu jim navíc připomínají již zrecyklované jídlo. Ale vzhledem k tomu, že se do toho samého s vervou pustil i Venca, až se mu žlutě prášilo od huby, Janča a Vojta se se stejnou radostí vrhli na svou porci, kterou si vytunili notnou dávkou kečupu a pepře.

Následně babi ze své tašky vytáhla dva malé balíčky, kterými se z pochopitelných důvodů předchozího večera přede mnou

nechlubila, jelikož bych mohla mít námitky. Moje mamka, která žije jen přítomností, už i v ní předjímá, jak se její dcera v budoucnosti zachová. To není žádná věda, když se známe. Děti sice obvykle reagují na měkké dárky s určitou nelibostí, ale je třeba připomenout, že je předávala moje mamka – a od ní by nečekaly nic nudného.

Obě děti tedy vyfasovaly batikovaná trika vlastní výroby, která pro ně pár dní předtím svázala provazy a nabarvila. Po jejich hrudích a zádičkách se tak paprskovitě rozprskávaly modré, růžové a světle zelené pruhy té nejdivočejší chemické květiny hrající si na nejsvobodnější s přírodou spjatý živel. Následně jim předala několik smývatelných tetování, jimiž si ozdobily paže od zápěstí až po ramena. Naštěstí vždy jen na jednu ruku.

„Tu druhou si pak vymalujete sami vlastními obrázky,“ dodala.

„A kam jedeme, babi?“ zeptala se Janča.

„Na jedno místo, kam jsem jezdívala s vaší maminkou, když ještě byla malá.“

Ve vlaku se naše batikovaná parta stala středem pozornosti. Nejen kvůli křiklavému hippie zjevu, ale také proto, že babi vytáhla ukulele a spustila květinovou hymnu San Francisco, kterou se Venca snažil doprovázet štěkotem a vytím, jak nejlépe uměl. Obě děti klátily nohama a pobrukovaly, jako by toho všeho byly součástí již od narození.

Naštěstí to bylo jen dvě zastávky, tudíž přídavky se nekonalý, nicméně jejich narychlo založená kapela sklídila od ostatních aplaus a moje mamka pochopitelně pochvalu, jaká je úžasná babička, kterou by mým dětem mohli všichni závidět.

Vencovi jaksi působilo problémy vyskočení z pantáku, ale Janča se soucitně ujala pomoci. Natahovala ruce, aby jí skočil do

náruče. Pes to sice pochopil, ale v důsledku jeho krkolomnosti a hmotnosti oba žuchli na zem. Venca pak radostně, jak to zvládl, ještě chvíli přešlapoval předními tlapami po jejím břiše, mrskal ocasem, následně ji přišlápnul i zadními tlapami, než se zastavil na cestě.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se nejlepši babička na světě.

„Jasně!“ vykřikla radostně Jana, postavila se a oklepávala si zadek, kde ji předtím promáčkával svérázný bígl, zatímco zadek měla od lopatek po lýtka od kamínků celý šedivý, ale co oči nevidí...

Paní průvodčí ještě zamávala, dveře pantáku se zavřely a tři výtečníci pokračovali v cestě.

„Tady dřív byla pěkná pěšinka. Tudy jsme se dostávali na jedno tajné místo, o kterém ostatní neměli ani tušení,“ říkala babi, „a tak jsme měli prostornou čistou pláž jen pro sebe.“ A vedla vnoučata krajinou zarostlou keři, včetně pichlavého ostružiní, které se jim šlahouny omotávalo kolem nohou.

„Babi! Ta masožravá kytka ulovila Vojtu!“ křičela Jana. Moje matka se ohlédla, aby spatřila na konci své řady, jak Vojta hrdě jako chlap ani nedutá, i když měl na krajíčku a kvůli ostružině se nemohl pohnout z místa.

„Počkej!“ vykřikla rázně, jako když dává povel psovi, vytáhla z postranní kapsy kraťasů skládací nůž a pustila se do odřezávání větví.

Nebylo pochyb, že si tak u dětí zvýšila prestiž na úroveň akčního hrdiny, který si za všech okolností ví se vším rady. A kdyby tu na ně náhodou zaútočila divá zvěř, tak nebylo pochyb ani o tom, že by nad ní babi rázně zvítězila. S vysokou pravděpodobností by jí k tomu stačila jen jedna ruka, zatímco tou druhou by nožem odsekávala liány útočné masožravé rostliny.

Všechno vypadalo bezvadně. Dokud nedorazili na plánované místo, které se nejspíš za ty roky profláklo, a z romantické osamělé krajinky se stal plac osázený turisty. V tomto dni našťestí jen jedním karavanem, dvěma lehátky, slunečníkem a hlavně odpadky, ponejvíce zmačkanými plechovkami od piva a limonád.

Zklamání z dětských tvářích babi obratem vysála akcí zvanou „Odneseš špinu zpátky do korýtka“. Do odhozeného pytle opatrně nasbírali to, co se válelo všude kolem, zatímco Venca s vyplazeným jazykem odpočíval ve vysoké trávě u kraje cesty. Jakmile měli splněno, vydali se směrem ke karavanu, jehož osazenstvo zatím v klidu trávilo svou dovolenou venku. Jakýsi muž s výrazným obvodem pasu, kvůli němuž si nemohl vidět ani na špičky bot, se hluboko propadal do lehátka. V ruce držel plechovku piva, v uších měl vražená sluchátka. Pravděpodobně si z mobilu pouštěl hudbu. Přes sluneční brýle by stejně nebylo poznat, jestli místy sleduje svou družku ve vodě, nebo prostě jen usnul, neboť ani ta ruka s plechovkou se nehýbala.

Vojta hlídal, Jana číhala v zákrytu za karavanem, hned vedle Venca. A babi vyrazila s pytlím, který měla v úmyslu vysypat uvnitř u jejich jídelního stolu. Jenže evidentně nikoho nenapadlo, že břicho mobilního domova hlídá ospalý rotvajler. V klidu odpočíval a lhostejně ignoroval všechny okolní vzruchy, protože si byl jistý efektem prvního dojmu, jakmile by na nezvaného hosta vyceňnil své obrovské bílé špičky.

A až po jejich vzájemném očním kontaktu, kdy by se v babi v tu chvíli krve nedořezal, otevřel tu tlustou tlamu a vycenil svou bílou chloubu. Sebejistě se postavil na zadní. A babi věděla, že odpadky už pod jídelní stůl sama nedostane. Mrskla je tedy po rotvajlerovi. Ten v domnění, že o to tu právě jde, popadl pytel